

Tauromàquia íntima

The Daily Avalanche

No sempre la persona que tenim més a prop, aquella que solem anomenar «jo», constitueix la millor de les companyies, i fins i tot pot arribar a ser una de les més problemàtiques, si no l'hem educada bé des de petita. El blogaire de llarg recorregut, anomenat Subal Quinina (i destapat finalment com a **Miquel Adam**) debuta a la creació editada amb els contes de «**Torero d'hivern**» (Edicions de 1984), un eclèctic catàleg de les seves potencialitats —com no podria ser de cap altra manera en un primer llibre—, el tret unificador del qual podrien ser les diverses maneres de bregar/torejar amb el seu «jo» (o amb l'«ego», si volem fer caure les màscares).

El llibre es divideix en tres parts bastant ben definides: una primera que fantasieja més o menys sobre experiències autobiogràfiques; una segona que va sobre el món literari, tal com l'ha conegut el senyor Adam; i una tercera, formada per peces curtes, que improvisen més lliurement, però en les quals també s'hi poden rastrejar obsessions habituals. Confesso que aquesta tercera part m'ha desconcertat una mica i algun relat no he sabut com prendre-me'l, tot i que «L'última lliçó» bé podria ser una confessió de la metodologia del propi escriptor. En el díptic «La vibració d'un gran silenci» – «El soroll d'una floreta», que comparteixen el món particular dels càmpings francesos, el primer explora els artistes del «non dit», a la Bartleby, mentre que el segon m'ha semblat tutelat per la realitat «augmentada» i els parcs temàtics dels contes de George Saunders.

«L'home retrospectiu» i «...i l'imperi de l'edat» que obren i tanquen respectivament la primera part, contenen material autobiogràfic (records escolars, afició pels videojocs, culpabilitat davant de la imminent paternitat) i comparteixen el desig que la vida ens ofereixi una segona oportunitat. Són relats amens, les motivacions dels quals el lector comprendrà i que gaudirà amb facilitat. «Chico estropeado» desenvolupa un fragment de dietari i extrau petroli d'una experiència de misèria amorosa que d'altres haurien volgut oblidar. «Himnes i sorolls» és una observació obliqua sobre el llenguatge ridícul i secret de les parelles. «La Presidència», sobre la maledicció universal d'haver de presidir la Comunitat de Propietaris, sembla un quotidià Calders filtrat (de nou) per la histèria de baixa resolució de Saunders.

On jo m'ho he passat millor és en la part central, en la qual Adam revela de forma poc encoberta els misteris del seu ofici d'editor; sempre em fascina accedir als

secrets de la «cuina» dels llibres. «La tomba del vell Vera» constitueix una mena d'autobiografia professional, on no se'ns estalvien tasques més mercenàries de l'autor, com és el seu pas per les entranyes de la FNAC. Inclou de forma a penes maquillada sucoses revelacions sobre la torturada edició dels llibres de Dovlàtov a La Breu. Igualment informativa (i versemblant) és la peça «La literatura», una crònica de la hilarant visita que l'autor va fer a la Fira del Llibre de Frankfurt en un d'aquests anys passats. «Torero d'hivern», el conte que dona títol al volum, és un complex afer de tarannà canviant, que pel meu gust va de més a menys: s'inicia com un qüestionari sobre els mètodes compositius d'algú que podria ser Miquel Adam, després —presa d'un pudor sobtat— se li vaticina a aquest autor una carrera futura destinada a l'oblit i, entre bromes una mica privades on hi són convidats els seus amics (els molt reals Max Besora, Joan Todó, Albert Fornis i Jordi Nopca), es conclou en un deliri metaliterari per a «connaisseurs».

Deixant de banda gustos i arguments, el que no es pot negar és que Adam ha començat a publicar quan ja tenia completament dominats els fonaments de l'escriptura creativa (avantatges de fer exercicis de digitació en un blog). Els seus textos presenten aquells dons insubstituïbles de l'elegància i la intel·ligència narratives; enlloc més visibles que a «Chico estropeado» i a «La literatura».

El van enviar a Frankfurt tard i per sorpresa. «¿Amb quina missió?», va demanar, estupefacte i incrèdul. «Deixar-te veure» va concretar el vell editor. Naturalment, al principi d'octubre ja no existia cap habitació d'hotel en quaranta quilòmetres a la rodona, així que encara donava gràcies d'haver trobat un sofà a casa de l'Schmidt. L'Schmidt vivia amb sa mare, però sa mare es va morir. L'Schmidt es va quedar tot sol. Schmidt el Brut, Schmidt el Desemparat. L'Schmidt devia tenir uns seixanta anys i caminava amb parsimònia i ranquejant. L'Schmidt era enorme. L'Schmidt i el seu batí ronyós, Schmidt el Gegant Encorbat. Vestia malament, de qualsevol manera. L'Schmidt havia deixat d'afaitar-se regularment. Sa mare havia tingut el costum d'allotjar editors a casa seva durant la Fira, i l'Schmidt havia mantingut la tradició per inèrcia i per calés. L'Schmidt i els llibres de sa mare criant pols pels racons del passadís, sota uns llençols esgrogueïts. L'Schmidt i la seva sinistra col·lecció de maquetes d'avions de la Luftwaffe. L'Schmidt i el cigarret apagat penjant-li dels llavis, Schmidt, Schmidt. A més d'acollir l'editor, l'Schmidt també acollia un vell mariner grec, que vivia confinat en una habitació de portes de vidre translúcid on hi havia una taula i un sofà llit. L'editor va mirar d'intercanviar algunes paraules de cortesia amb el mariner, però ni ell parlava grec, ni el mariner parlava anglès. L'editor deia que l'Schmidt i el mariner grec li semblaven el mut John Singer i el seu amic

Antonapoulos de la novel·la de McCullers. Vés a saber que l'havia portat fins a Frankfurt, al vell mariner. Només arronsava les espatlles.

«Torero d'hivern» assoleix sense dificultat la categoria de debut notable i deixa amb ganes de més. En una temporada atziaga com aquesta, on tants il·lustres veterans m'han decebut o produït indiferència de badall, Miquel Adam planta una sòlida realitat literària que li augura un segon llibre meravellós